THE VIVEKA BODHINI OFFICE
2 - JUN 1916
TRIPLICANE, MADRAS S.

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 தொகுதி-11	May மே௴ 1916.	No-10. பகுதி-10.

கொற்றவனறித லுற்றிடத் துதவி.

பிறருதவியின்றி வாழ்வது நம்மனோருள் எவர்க்கும் ஆகாதென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாமாகலின், நாம் நமக்குத் துன்பம் நேர்ந்தவிடத்துவந் துதவி செய்வாரிடத்து விசுவாசமுடையவராயிருப்பது அத்தியாவசியகமான கடமையாம். ஒருவர்க்கு மற்றொருவ ருதவி செய்வது எப்போது? அவர்க்குத் துன்பமுண்டாயபோதேயாம். உதவி செய்கின்றவர் உதவியைப் பெறுகின்றவரென்னு மிருதிறத்தாருள், உதவி செய்கின்றவர் மேலோராயும், உதவியைப் பெறுகின்றவர் கீழோராயுமிருப்பரென்பது சிறிதூகித்து நோக்கினால் நன்கு விளங்குவதாம்.

துன்ப முற்றவர் கீழோர்; அதனை நீக்குவோர் மேலோரென்றிங் குணர்தல் வேண்டும். "துறவற்க, துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு - துன்பக் காலத்துத் தனக்குப் பற்றுக் கோடாயினாரது நட்பை விடாதொழிக" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதால், துன்பக் காலத்தில் வந்துதவி செய்பவர் மேலோராவரென்பது சொல்லாமலே பெறப்படுவதாம். நமக்கு வரும் துன்பங்கள் பல திறத்தனவாக விருக்கின்றன; அவற்றுள் ஒழித்தற்குரிய துன்பங்களை யொழிப்பார்களும் பல திறத்தனராக விருக்கின்றனர். தலை நோய் கால்நோய் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களை யொழிப்பவர் யார்? மருத்துவ ரன்றோ? உணவில்லாமையால் வருந் துன்பத்தை நீக்குபவர் யார்! உணவிடுவோரன்றோ? ஆடையில்லாமையால் வருந் துன்பத்தை யகற்றுவார் யார்? ஆடை

கொடுப்பானன்றோ? அரசனது † பரிசனத்தாலும், அவனது பகைவராலும், கள்வராலும், யானை புலி முதலிய துஷ்டப் பிராணிகளாலும் வருந் துன்பங்களைப் பரிகரிப்பவர் யார்? அரசனேயன்றோ? அரசன் தன் பரிசனத்தாலும் பகைவராலும் கள்வராலும் துஷ்டப் பிராணிகளாலும் வருந் துன்பங்களை நீக்கிக் காப்பதொழிவானாயின், குடிகள் சுகமாக வாழ்வது முடியுமோ? குடிகள் பயமின்றி வாழும்போதன்றோ மருத்துவர் முதலியோர் பிறர்க்கு மருத்துவ முதலியவற்றைச் செய்தற்குரியவரா யிருக்கின்றனர். இதனால் அரசன் தன் குடிகளுக்கு வருந் துன்பத்தைத் தாமதியாது நீக்கி வரும்போதுதான் அவர்கள் பயமின்றி வாழ்தற்குரியவரா யிருக்கின்றன ரென்பது பெறப்படுவதாம். அரசன் தன்குடிகளுக்குத் தன் பரிசனத்தாலும் பகைவராலும், கள்வராலும், துஷ்டப் பிராணிகளாலும் வருந் துன்பத்தை யொழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்தற் குரியவனா யிருத்தலின், குடிகள் அவனறிய வாழ்தல் மிகநன்றாம்.

"ஆற்றங் கரையின் மரமு மரசறிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே" என்று நல்வழி கூறுகின்றமையின், அரசனறிய வாழ்தல் ஆபத்திற் கிடமாமன்றோ வென்று வினவுதல்கூடும். குடிகள் அரசனிலும் பெருஞ் செல்வராக வாழ்வாராயின், அவ்வாழ்வு நிலைபெறுவதன்றாம்; யுத்தம் மிகு உக்கிரமாக நேரிட்டபோது அவர் பொருளனைத்தும் அரசனுக்குரியதாதல் நிச்சயமாம். அரசனுக் கடங்கி அவனறிய வாழ்வது தவறாகாது. அரசனுக் கடங்கி, அவனறிய வாழ்வார்க்குப் பெரும்பான்மையும் விபத்துண்டாவதில்லையாம்; உண்டாயினும் அது சூரியன் முன் இருள் போல விரைந்து கெடுவதாம். "கொற்றவனோ டெதிர்மாறு பேச வேண்டாம்" என் றுலகநீதி கூறியவாறு அரசனோ டெதிர்த்து நின்று மாறுபாடாய சொற்களைப் பேசாது, அவனுக்குப் பணிந் தொழுகுவது நம்மனோர்க்கு மிக முக்கியமான கடமையாம். இம் முக்கியக் கடமையை மேற்கொண்டு அரசனறிய வாழ்பவர் துன்பமடைவது கூடுமோ? அடைந்தாலும் அது நிலைத்து நிற்பதில்லையாம்.

அரசனறிய வாழ விரும்புகின்றவர் அறிவொழுக்கங்களாற் றகுதியுடையரா யிருத்தல் வேண்டும். "அறிவுடை யொருவனை

† பரிசனம்-அரசனது உறவினர்; உத்தியோகஸ்தர் முதலாயினவர்.

யாசனும் விரும்பும்" என்று வெற்றிவேற்கை கூறுவதை நன்குணர்ந்து நோக்குவார்க்கு அரசனறிய வாழ்பவர் அறிவுடையவரன்றி மற்றவரல்லரென்பது தவறாது விளங்குவதாம். அறிவொழுக்கமுடையவராய் அரசனறிய வாழ்வார்க்கு விபத்துவருவதில்லையாமென்பதனை நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்துதற் பொருட்டே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப்பிராட்டியார் ,'கொற்றவனறித லுற்றிடத் துதவி-(அறிவொழுக்க முடையார்) அரசனறிய வாழ்தல் (அவர்க்கு விபத்து) உற்றவிடத்து உதவிசெய்வதாம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அறிவொழுக்க முடையவராய் அரசனறிய வாழ்வார்க்குற்ற துன்பம் கெடாதிருப்பதில்லையாமென்பது குசேலரது கதையைப் படிப்பவர்க்கு நன்கு விளங்கும். குசேலர் கண்ணபிரானையறிந்திருந்தமையினாலன்றோ, துவாரகைக்குச் சென்று அவனது தரிசனம் பெற்றுத் தமது வறுமைப் பிணி மாளும் மாண்பினைப் பெற்றார்? குசேலரது கதை என்ன விளக்குகின்றது? 'கொற்றவ னறித லுற்றிடத் துதவி' என்பதனையன்றோ விளக்குகின்றது?

அரசனறிய வாழ்பவர் எக்காரணம் பற்றியாவது அவனையிகழுதல் கூடாது; இகழுவாராயின், அவர்க்கு மரண முதலிய தண்டனைகளுள் ஏதாவதொன்று நிச்சயமாக வருவதாம். பிரஹ்மாவின் மானச புத்திரருள் ஒருவனான தட்சப் பிரஜாபதி தனது குமாரத்தியாகிய உமாதேவியைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்து தந்து,யான்சிவபெருமானுக்கு மாமனென்று கர்வித்து, வழிபாடு செய்யாமல், அப்பெருமானை அவமதித்து வந்தனன்; அதனால் அவன் தான்செய்த யாகத்தில் வீரபத்திர மூர்த்தியால் கொல்லப் பட்டானென்று புராணங்கூறுவதை நன்குணர்வோமாயின், ஒருவர்க்கு அரசனறிய வாழ்வது மாத்திரம் போதாது; அவனுக்கு மிகவடங்கி யொழுகுதலும் வேண்டும்; அவ்வாறிருந்தாற்றான், அவர்க்குற்ற துன்பத்தை அரசன்ஒழித்தற்குரியனாகின்றானென்பது விளங்குவதாம். தன் குடிகளுக்குத் தன் பரிசனத்தாலும் பகைவராலும், கள்வராலும் துஷ்டப் பிராணிகளாலும் வருந் துன்பத்தை விரைந்து நீக்குவதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ள அரசன் தானறிய வாழ்பவர்க்குற்ற துன்பத்தை நீக்காதிருப்பனோ? அவர்க்குத் தன்னுயிரையுங் கொடுக்கச் சித்தமாயிருப்பன். தேர்ப்பாகன் மகனென்று சொல்லப்படுங் கர்ணன் அங்கதேசத்திற்கரசனானதெதனால்? அவன் துரியோதனனோடு கொண்ட

தோழமையாலன்றே? ஒருவனரசனறிய அடக்கமாக வாழ்வானு யின், அவனுக்கென்ன குறைவுண்டாம்? நன்மையென்று சொல்லப்படுவனவனைத்து முண்டாமன்றே? இதனைக் “கற்பகத் தருவைச் சார்ந்த காகமு மமுத முண்ணும், விற்பன விவேக முள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வார்” என்னுஞ் செய்யுள் வற்புறுத்துவதாம்.

அரசன் பாம்பும் நெருப்பும் சிங்கமும் போல்பவனாதலின், அவனறிய வாழ்வார் அவனோடு பாம்போடும் நெருப்போடும் சிங்கத்தோடும் பழகுவதுபோலப் பழகுதல் வேண்டும். பாம்போடும் நெருப்போடும் சிங்கத்தோடும் பழகுவார் மிகு விழிப்பாக விருப்பதுபோல அரசனோடு பழகுவார் மிகு விழிப்பாக விருத்தல்வேண்டும்; அவ்வாறிருப்பவர்தாம் அவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரராய், தமக்குத் துன்பம் வந்தபோது, அதனை அவனது வாயிலாகத் தீர்த்துக் கொள்ளுதற்குரியவரா யிருக்கின்றனர். அரசனறிய வாழ்வார்க்கன்றி, அவனது அதிகாரிகளறிய வாழ்வார்க்கும் நன்மை யுண்டாவதாமென்றிங் குணர்தல் வேண்டும். அரசன் எவ்வகையாலும் நமக்குதவி செய்பவனாயிருத்தலின், அவன் மேலோனே யாவன்; நாம் கீழோரே யாவோம். இராவணனுக்கிளையவன் (விபூஷணன்)சிராமனையடுத்து நேசங் கொண்டமையால், இலங்கைக் கிறைவனானானென்பதை மறவாதிருப்போமாயின், அரசனறிய அறிவொழுக்க முடையவராய் வாழ்வார்க்கு வரும் துன்பம் மலைபோ லிருப்பினும் அணுப்போலகலுமென்பது நமக்கு நன்கு விளங்குவதாம். அரசனுதவியின்றி வாழ்வது நம்மனோர்க்கு ஒருவாற்றானு மாகாதாகலின், அவனுதவியைத் துன்பமுற்ற விடத்துப் பெறுதற் பொருட்டு, அறிவொழுக்க முடையவராய் அவனறிய வாழ்தல் நமக்கு மிக முக்கியமான கடமையாம். ஒருவனுக்குப் பிறர் செய்யு முதவி பலவற்றுள்ளும் அரசன் செய்யு முதவி சிறப்புடையதாக விருத்தலின், அரசனறிய அறிவொழுக்க முடையவராய் வாழ்வாரே குடிகளுள் சிறந்தவராவரென்பதாம்.

“நிலைசேரு மதிகவித ரணசுமுக துரைகளுட னேச மாகிப்,
பலநாளு மேயவரை யடுத்தவர்க்குப் பலனுண்டாம் பயமு மில்லை,
கலைசேருந் திங்களணி தண்டலையா ரேசொன்னேன் கண்ணிற் காண, மலைமீதி லிருப்பவரை வந்துபன்றி பாய்வதெந்த வண்ணந் தானே”

என்று தண்டலையார் சதகங் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

புனிதவதி.

முதலங்கம்.

காட்சி - 1.

இடம்:—காரைக்கால்-பரமதத்த செட்டியார் கிருகம்.

புனிதவதியார் தமது தோழி குணவதியுடன் சிவமகிமையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது சிவனடியாரொருவர் அமுதுண்ணப் பிரவேசிக்கின்றார்.

புனிதவதியார்:—மக்கட்பிறப்பின் முக்கியப் பயன் மகாதேவன் திருவடியைத் தியானித்தும்வாழ்த்தியும் வணங்கியும் வருவதன்றோ? சூரியன் நம்முடைய ஆயுளை ஒவ்வொருநாளும் அபகரித்துச் செல்லுகின்றான்; நாமோ அதனை யறியாது இன்றைக்கு நமது நாள் இனிமையாகக் கழிந்ததென்று களிப்புற்று வீணே யொழிகின்றோம். பரம்பரனைப் பணியாது நமது நாள்களைப் பாழாக்கிவிட்டோம். கண்ணுதலைத் தரிசியாத கண்கள் கண்களாமோ? புண்களே யன்றோ? சிவபெருமான் புகழைக் கேளாத செவிகள் செவிகளாமோ? குகைகளே யன்றோ? திருவாசகத்தைப் படித்தால் இவையெல்லாம் வருமன்றோ?(வெளிப் படையாய்) குணவதி! திருவாசகத்தை யெடுத்துக் கொண்டுவா.

குணவதி:—அம்மணி! இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன். அதிலோரருமையாய செய்யுள் அதனை விரித்தபோது தோன்றியது.

புனி:—அச்செய்யுளைப் படி.

குண:—(படிக்கின்றாள்) "தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றேனுண்ணாதே, நினைத்தொறும் காண்டொறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும், அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆநந்தத் தேன்சொரியும், குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ."

புனி:—குணவதி! எனது தந்தை தனதத்தசெட்டியார் இச்செய்யுளை யொருவர் படித்துவிட்டால் போதும்! கண்ணீர் கம்பலையுடன் பரவசமாகி விடுவார். அவர் வயிற்றிற் பிறந்த நான் பரசிவபத்தியில் குறைந்திருப்பது எனக்கே ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது? நடராஜர் மகிமையை நவில்வது முடியுமோ? சிவ சிவவென்பார்க்குத் தீவினை வருமோ?

"அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனலேந்தி, இரவாடும் பெருமானை யென்மனத்தே வைத்தே"னில்லை; வைத்தாலன்றோ, யான் புனிதவதியென்னும் பெயரைப் பெற்றவளாவேன்.

குண:—அருந்தவச் செல்வி! அரனது நாமம் அளவிறந்த மகிமையை யுடையதன்றோ? அரனது நாமத்தை யன்புடன் சொல்வார்க்கு அண்டுமோ பிறவி? நடராஜப் பிரபுவை நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் பேசுந்தோறும் ஆநந்தத்தேன் சொரியுமென்பது எனக்கனுபவமாக வில்லை அம்மணி! நடராஜப் பிரபுவின் மகிமையை நன்றாகவெனக்குபதேசிக்க வேண்டுந் தாயே!

புனி:—(முகத்தைத் தெருப்பக்கமாகத் திருப்பி) குணவதி! ஒரு சிவனடியாரின் திருச்சொல் செவிப்படுகின்றது? அச்சொல் நெஞ்சை யுருக்கி வஞ்சகத்தை யொழிக்கின்றது; வெளியே சென்று பார்.

குண:—(தெருவிற் சென்று திரும்பி வந்து) அறத்தின் கிழத்தி! வேதங்கள் மொழிந்த பிரான் மெய்த்தொண்டரொருவர் அரனுமத்தை யன்போடு சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றார். அவர் பார்ப்பதற்குப் பரமசிவம்போல விருக்கின்றார்; பசியால் மெலிந்திருக்கின்றாரென்பது அவர் தளர்நடையால் தெரிகின்றது?

புனி:—(வருத்தத்துடன்) என்ன காரியஞ் செய்தாய்? அழைத்தேன் வரவில்லை?

குண:—(உளநடுங்கி முகம்வாடி உடல் தளர்ந்து) பெருந்தவறு செய்துவிட்டேன்! பேதை மதியால் அப்பெரியாரை யழையாது விட்டேன்; சமையற்கருமம் முடியாதிருப்பதைச் சற்றுக் கவனித்தேன்; இது பொழுதே சென்று அவரை யழைத்து வருகின்றேன். (வெளியே சென்று சிவனடியாரை வணங்கி) ஆண்டவரே! இவ்வீட்டின்கண் திருவமுது செய்ய எழுந்தருளவேண்டும்! எனது தலைவி புனிதவதியார் தரிசிக்க மிகு ஆவலாயிருக்கின்றார்.

சிவனடியார்:—அப்படியா! வருகின்றேன். இப்பெண்மணி நன்மணி; இப்பொன்மணி இன்சொற்கூறி நம்மை யமுதுண்ணவழைப்பது மிகு இனிமையாக விருக்கின்றது.

[சிவனடியார் புனிதவதியார் கிருகத்துள்ளே வருகின்றார்.]

புனி:—(நமஸ்கரித்து) முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளை யெண்ணும் பெரியாரே! தாங்களிங்கெழுந்தருளியது யாங்கள் செய்த தவப்பயனே யாகும். இவ்வாசனத்தின்கண் எழுந்தருளி யிருத்தல்வேண்டும்.

சிவ:—அருணாசலம் - அருணாசலம் (என்றுட்கார்ந்து) யான் சிவனடியார்களுடன் கூடிச் சிதம்பரஞ் சென்று மாணிக்கக் கூத்தனைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்று வந்தேன்; பசியாயிருப்பதுபற்றி இத்தெருவழியாக வந்தேன். எனக்குப் பசி அதிகமாயிருக்கின்றது. தாமதித்திங்கிருந்து விடுவேனாயின், அவ்வடியார்களுடன் செல்வது முடியாதாகும். சீக்கிரம் அமுதளித்தால் உண்டு செல்வேன் தாயே!

புனி:—(கையை நெருக்கிக்கொண்டு) சமையற் கரும் முடியவில்லையே! என் செய்வது ஈசா! (வெளிப்படையாய்) சுவாமிகள் சிறிது நேரம் தங்கியிருப்பது முடியாதோ?

சிவ:—முடியாது. எனக்குச் சுவைபார்த்துண்ணும் வழக்கமில்லை! நாக்கு ருசிகொள்ளுவது நாறிய பிண்ணுக்கென்பதனை நான் வெகுநாளாக அறிந்திருக்கின்றேன். புளித்த கூழிருந்தாலும் எனக்குப்போதும்.

புனி:—(குணவதியை நோக்கி) என்ன வைராக்கியம்! பார்த்தாயா! சுவை பார்த்துண்பவர் சிவபெருமானை யடைவதுண்டோ? சுவாமிகளுக்கு நீர்கொண்டு வந்து கொடு; இலை போடு.

குண:—(இலையில் சாதம்வைத்து, மோர்விட்டு, மாம்பழமொன்றை வைத்து) சுவாமிகள் திருவமுது செய்தருளவேண்டும்.

[சிவனடியார் திருவமுது செய்கின்றார்.]

புனி:—இம்மாம்பழம் மிகு மதுரமுடையது. சுவாமிகள் திருப்தியாக வுண்டெழுந்தருளல் வேண்டும்.

சிவ:—அம்மணி! உன்சொல்லும் உனது தோழியின் சொல்லும் மிகு வுத்தமமாயிருக்கின்றன. மூப்பாலும் பசியாலுமுண்டாய இளைப்பை இம்மோரோடு கூடிய சாதம் தீர்த்துவிட்டது. இம்மாங்கனியின் மதுரம் அளவிடற்கரியது; சுவை பார்த்துண்ணும் வழக்கத்தை யொழித்த வென்னைச் சுவை

மதிய என்று சொல்லப்பட்ட எந்தப் பொருள் அதனிடத்தைப் போய்ப் பிடித்துக் கொள்கின்றது என்று ஆலோசியுங்கள். இது வளர இந்துவா யிருந்தவனுக்குள்ளே நூதன தசை-உதிரம்-எலும்பு-அல்லது ஒரு புதிய ஆத்மா புகுகின்றதா?

புதிய மதத்தைத் தழுவினதினால், கெட்ட குணங்கள் போய் நற்குணங்கள் வருகின்றன வென்று சொல்வீர்களானால், சற்றூன்றி யோசியுங்கள். அக்குணங்களைத் தன்னுடைய கட்டளைப்படி வரவும் போகவுஞ் செய்யும் எஜமானன் யார்? உங்களுக்குள்ளே நோக்கி, உங்களுடைய சுபாவத்தைப் பிரபஞ்ச வழியிலோ அல்லது கடவுளை நோக்கியோ உங்களிஷ்டப்படி திருப்ப முடியாதென்றறியுங்கள். அப்படியானால், உங்களுக்கே செய்து கொள்ளக் கூடாத காரியத்தைப் பிறர் நன்மைக்காக நீங்கள் எவ்வண்ணஞ் செய்யப் போகின்றீர்கள்? வாஸ்தவத்தில் கடவுளால் ஏற்பட்ட விதியை ஒருவனாலுங் கடக்க முடியாது. அவ்வாறு செய்ய எத்தனிப்பவர்கள், தாங்கள் மீறி நடந்ததற்காகத் துன்பத்தையே கூலியாக அநுபவிக்கின்றனர். பகற் காலத்தில், மனிதர் கடவுளின் தோற்றமாகிய பிரகாசத்தின் உதவியினாலே பொருள்களைப் பார்க்கின்றார்கள். இரா விருட்டில் அந்தச் சக்தி எடுபட்டுப் போகவே கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலனாவதில்லை. நீங்கள் எவ்வளவு முயற்சித்தாலும், கடவுள் விதியை யசைக்க முடியாது. இவ்விஷயத்திற் கொஞ்சமாவது மனுஷ பலம் பயன் பட்டிருக்குமாயின், நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் பசி தாகங்களையும் உறக்க விழிப்புக்களையும் அடக்கி யாண்டிருக்கக்கூடும். கடவுள் எல்லா மனிதரையும் ஒரே தன்மையாகச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். மனுஷ வர்க்க மெல்லாங் கூடி ஒரு சங்கமாகின்றது. ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்கும் பறவைகளும், காட்டு வாசிகளாகிய மிருகங்களும், தம் வயிற்றினாலே யூருஞ் சர்ப்பங்களும் வேறு வேறு சங்கங்களும் வகுப்புக்களுமாகின்றன. ஒருவனை மற்றொரு வகுப்பிலோ சங்கத்திலோ சேர்க்கும் வல்லமை மனிதனிடத்தி லிருக்குமாயின், நஞ்சம் நிறைந்த சர்ப்பத்தையும்,பயங்கரமானபுலியையும் தன்னுடைய விசேஷ சங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாமற் போவானேன்?

இந்து, மகம்மதியம், கிறிஸ்தவம் என்னும் உங்கள் சாதி சங்க பேதங்கள் வாஸ்தவமாயின் அஃதாவது கடவுளாலே படைக்

சப்பட்டனவாயின், அவர் உங்கள் சரீரங்களில் வெவ்வேறு குறிகளிட்டிருப்பார்; அதனால் உங்களுக்குச் சமயப் பிரவேசக் கிரியைகளெல்லாம் மீந்திருக்கும்; ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சாதி அல்லது சங்கம் கடவுளது கையினால் அவன் முகத்தே தீட்டப் பெற்றிருக்கும்.

உண்ணும் உணவிலுள்ள பேதமே சாதி அல்லது சங்கத்தையாக்குகின்றதென்னில், உணவு எதற்காக ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று பரியாலோசிப்பது உங்கள் கடனாகும். உணவினால் ரக்ஷணையும், தேக சௌக்கியமும், பலமும் உண்டாகின்றன. பிராணனையுந் தேக சௌக்கியத்தையுங் காத்துக் கொள்வதே மனிதனுடைய கருத்தாயின், அவனுக்குச் சுபாவமாய் ஏற்பட்ட உணவு வர்க்கத்தில் எந்த வகையானாலும் அவன் சாப்பிடுவதனால் தோஷமில்லை. அக்கினியானது எல்லாப் பொருள்களையும் சுத்தா சுத்தங் கவனியாமல் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றைத் தன்னியல்பினவாக மாற்றித் தன்னுடைய சுத்தத்தன்மை கெடாதிருத்தல் போல, ஆத்மாவும் சரீரத்துள் இடப்பட்ட ஆகாரத்தினால் தன் சுபாவங் குன்றுவதில்லை. அது அரிசியை யுண்பதனாலரிசியாவதுமில்லை. அப்பத்தைப் புசிப்பதினால் அப்பமாவதுமில்லை. மாட்டினறச்சியைத் தின்று காளையாவதுமில்லை; பன்றியிறைச்சியை யருந்திப் பன்றியாவதுமில்லை. ஆதியில் ஆத்மாவுக்கு எவ்வளவு பரிசுத்தமிருந்ததோ அது இப்பொழுது மிருக்கின்றது. இனி யெக்காலத்தினு மிருக்கவுஞ் செய்யும்—கடல்களைக் கடத்தலாலும் அந்நிய தேசங்களைக் காண்டலாலும் ஆத்மாவுக்கு ஒரு குற்றமும் ஏற்படுவதில்லை. இதனாலெல்லாம், ஸ்தூல சரீரமாயினும் ஸூக்ஷ்ம கருவிகளாயினும் விகாரப்படுவதுமில்லை.

தமது தோற்றம் ஜோதியாகவுடைய கடவுளானவர் அழுக்கு நிறைந்த குட்டமாயினும் அதி பரிசுத்த ஸ்தலமாயினும் தாரதம்மியமின்றி எவ்விடத்தும் வியாபித்துச் சுத்தா சுத்த பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலுமிருந்து ஸாரத்தைக் கிரஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். மலக்குட்டத்தில் அளவில்லாத யுகங்கள் தங்குதலால், அவர், தஞ்சுத்தத் தன்மையை யிழக்கின்றிலர்; ஆனால், அசுத்தப் பொருள்களைச் சுத்திகரித்தல் அவராலாகும்.

ஒரு மனிதனை உங்கள் குழுவுட் சேர்ப்பதனல், அவனிடத்துள்ள நற் குணங்களை வளர்த்துத் துர்க்குணங்களைத் தொலைக்கலா மென்று நினைக்கிறீர்களோ? நம்முடைய குணங்களின் நன்மையுந் தீமையும் எவ்விடத்திலுள்ள வென்பதைச் சிந்தியுங்கள். உறுதியில்லாமற் சஞ்சரிகின்ற இருதயம் பிரா பஞ்சிக வழியிற் செல்வதே தீமையாகும். சஞ்சல மில்லாமல் ஒரு நிலைப்பட்டு இருதயம் கடவுளிடத்துச் செல்வதே நன்மை யெனப்படும். ஆனல், நற்குணங்களும் துர்க்குணங்களும் கடவுளுக்கு மட்டுமே அடங்குந் தன்மைய. நீங்கள் அவரிடத்திற் சரணமடைந்து அன்போடும் வணக்கத்தோடும் அவரை நோக்கிப் பிரார்த்திப்பீர்களாயின், அவர், தமது அளவு கடந்தெழுங் கருணையினலே உங்களுடைய இருதயம் பல வழியுஞ் சென்றுழலாது மடக்கி அவரோடு இரண்டறக்கலக்கும் நெறியில் உங்களை நடத்தி, நித்திய சாந்தியாகிற முத்தியை யுங்களுக்குத் தகுந்தருளுவர். அதன் பின், சச்சரவு பகை வாதங்கள் தங்க இடம் பெற. அன்புஞ் சாந்தமும் மனிதனிடத்தில் தழைத்து விளங்கும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் இந்துவோ மகம்மதியனே அல்லது கிரிஸ்தவனே ஆகட்டும்; அவன் கடவுளுடைய கட்டளையை யறிந்து, அன்போடவைகட் கடங்கி யொழுகுதல் வேண்டும். கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட அங்க வுறுப்புகளும் கருவி காணங்களும் மாறுதலடையா திருக்கின்றன. இன்னும், மனிதர் தங்களுக்குத் தேகசௌக்கியத்தையும் மனச் சாந்தத்தையுங் கொடுக்கத்தக்க உணவையே யுண்டல் வேண்டுமென்பது கடவுளுடையசங்கற்பமேயாகும். மனிதனைமுன்னிட்டாவது எந்தத்தலத்தைமுன்னிட்டாவது தாம்வெளிப்பட வேண்டுமென்பது அவருடைய சங்கற்பமின்று. அவர் எவ்விடத்தும் யாவருக்கும் வெளிப்பட்டே யிருக்கின்றார். ஞானியானவன் அவருக்கு அதிப்பிரியனுய் எல்லா மாந்தர்களையும் வாஸ்தவத்தில் தானென்றுங் கடவுளென்றும் நோக்கி அவர்கள் பாதத்தை மெய்ந் நெறியிற் பதிக்க முயற்சிசெய்கின்றார்.

சென்ற காலங்களில், மனித சாதியாருள் இந்துக்களுடைய முன்னேர்கள், தங்களுடைய சிறந்த குணங்களையே துணைக்கொண்டு உண்மை மார்க்கமாகிய சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகினர்கள். மனிதன் குழிக்குள் விழுந்தானுயினும் மிருகம் சேற்றிலழுந்திய தாயினும் பூர்வீக ஆரியர்கள் அவை தங்களுடைய சொந்த

ஆத்மா வென்றறிந்து அந்த ஜீவர்களை ஆபத்தினின்றும் விடுவித்துக்காக்க உழைத்தார்கள். இக்காலத்திலோ, ஆரியர்களுடைய சந்ததியார் அப்படிப்பட்ட பிராணிகளை விடுவியாமலிருந்த லோடு நில்லாமல் அவைகளின் மேற் கல்லைத் தூக்கிப்போட்டு, அவை முன்னினும் அதிகமாகச் சேற்றில் அழுந்தும்படி செய்கின்றார்கள். சத்தியுத்திலும் கடவுளிடத்தும் மனிதருக்கிருந்த அன்பு விடை பெற்றுச் செல்லவே, இவையெல்லாம் தொடர்ந்து வந்தன.

ஆதலால், மாந்தர்களே! மனித சாதி முழுதும் கடவுள் கையால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு பெருங்கூட்ட மென்று நீங்கள் எல்லாரும் கவனியுங்கள். இந்து—மகம்மதியம்—கிறிஸ்தவம் என்று சொல்லப்படும் மனித சிருஷ்டிகளான கூட்டத்தாரில் உங்களுக்கு மிக்க வுரிமை யுண்டென் றபிமானித் தலைவிட்டு, மெய்ப்பொருளாகின்ற கடவுளிடத்து மட்டுமே சரணமடையுங்கள். பகுத்தறிவினால் அவருடைய உத்தேசத்தை யாராய்ந்தறிந்து கொண்டு, அன்போடு அதற்கேற்ப ஒழுகுங்கள். அங்ஙனமாயின், ஒவ்வொருவனும், ஆநந்த ரூபியாய் நித்தியாநந்தத்தில் வாழலாம். ஒவ்வொருவனும், பிறரிடத்திருக்கும் நன்மையைக் கண்டு தன்னிடத்துள்ள தீமையைச் செம்மைப் படுத்தக் கடவன். எந்த ஜீவனாவது கூட்டமாவது பழிக்கப்பட்டதாயின், அப்பழி கடவுளைச் சார்கின்றது. கிளைக்குக் கேடுவருமாயின் மரமும் அதனோடு வருந்துகின்றது. கடவுளைப் பழித்தவன் அழிதல் தப்பாது. இம்மொழிகளுள்ள ஸாரத்தைக் கிரஹித்துக் கொள்ளுங்கள். இகலோக விஷயங்களிலும் ஆத்மார்த்த விஷயங்களிலும் அந்த ஸாராம்சமான தீபம் உங்களுடைய நெறியை விளக்கக்கடவது. இதுவரை மனிதனுக்கு ஒரு நஷ்டமும் வந்திருப்பதில்லை. ஓம் சாந்தி. பர சாந்தி யுங்கட்கெல்லாம் பவிக்கக்கடவது.

கல்லாமை.

ஸபையிற்பேச விருப்பங்கொள்ளுகிறவன் கல்வியில்லாதவனுகிச் செல்வத்தை மாத்திரம் யுடையவனாக விருப்பானாயின், அவன் அவமானப்படுவா னென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

புலவர்களின் கூட்டத்திற்சென்ற கல்வியில்லாதவன் பேசா திருப்பானாயின் அவனது கல்லாமை வெளிப்படாதாகையால் அவனுக்கிழுக்கு சேராமலிருக்கும்.

கல்வியினிடத்துப் பொருந்தாத சிந்தை யுடையவனது அறிவு மிகவுந் தெளிவாக விருக்கினும், ஸபையிற் பேசுமிடத்துத் தகுந்த பிரயோஜனத்தைக் கொடாதாதலால், அவன் வெட்கப் படுவான்.

கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள்; கல்லாதவர்களுடைய முகத்திற் காணப்படு மிரண்டு கண்களும் புண்களெனப் பெரியோருரைத் திருக்கின்றார்கள்.

கற்ற பெரியோர்முன் சென்று பேசுங் கல்வியில்லாதவன், தனக்குள்ள பெருமையையுமிழந்து அவமானத்தையுமடைவான்.

கல்வியை யறியாதார் சிலருண்டு; அவர்கள் களர் நிலத்தைப் போலச் சிறிதும் பயன்படார்கள். ஏனெனின் களர் பூமியில் புல்லும் விளையாது; அதுபோலவே கல்வியறிவில்லாதார் மானிட ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றிருந்தும் உலகத்திற்குப் பொதுவான நன்மையைச் செய்யததக்க விவேகத்தையுடைத்தா யிருக்கமாட்டார்கள். ஒருவேளை நற்காரியத்தைச் செய்ய முயலினும், அது நிறைவேறுவது அரிதாக விருக்குமென்று பெரியோர்களுரைத் திருக்கிறார்கள்.

கல்வியைக் கற்கச் சோம்பலுற்றவன், உருவத்தில் சிறந்த அழகுடையவனாக விருக்கினும் (அழகாகச் செய்யப்பட்ட மண் ப்ரதிமைபோல்) உலகத்தில் ஒரு பலனையுமடையமாட்டான். ஏனெனில், அவனுக்கு யுக்தாயுக்தங்களைத் தெரிவிக்கின்ற சாஸ்திரவிசாரணை செய்வதற்கு வேண்டிய கல்வி யறிவில்லாமையால், இம்மையில் தானடையவேண்டிய நற்பயனை யிழந்து மறுமையிலும் மோக்ஷத்தை யடையாமல் நகரத்தை யடைவானென்பதினாலேதான்.

கற்றவர்களிடத் துண்டாகிய வறுமைகூட ஒருவரையுங் கெடுக்கமாட்டாது; கல்லாத மூடரிடத்துண்டாகிய செல்வமும் அவனையும் மற்றவர்களையும் கெடுக்குமாதலால், அதற்கு இது கொடியதாகும்.

கல்லாதவன் உயர்குலத்தானுக விருக்கினும் தாழ்ந்தவனென்றும், கல்வியிலும் அறிவிலுஞ் சிறந்தவன் இழிகுலத்தானுக விருக்கினும், உயர்ந்தவனென்றும், பலநூலிலுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

மிருகங்களுக்கு மனிதரெவ்வளவு உயர்ந்தவராவரோ அவ்வளவு கற்றவர்முன் கல்லாதவர் தாழ்தவராவர். ஏனெனில் கற்றவர்முன் கல்லாதவர் வாயைத்திறக்க அஞ்சுவார்களென்பதிஞலேதான்.

கல்விமான்களுடைய கூட்டத்தில் வந்திருந்த ஒரு கல்லாத அழகுள்ள புருஷனைப் பார்த்து ஒரு வித்வான் சொல்லியதாவது:— ஓ! காகமே! நீ மாமரத்தின்மீது குயில்களுடைய கூட்டத்திற் சேர்ந்திருக்கின்று யாதலால் நீவாயைத்திறந்து கூவாமலிருக்கிறவரையில் உன்னையுங் குயிலாகவே நினைக்கின்றேன்; ஏனெனில், இடத்தின்பெருமையால் சிலபொருள்கள்பெருமையடைவதுண்டு; அஃதெதப்படியெனின், கஸ்தூரி யுண்டாகிற நேபாளதேசத்தின் ராஜாவினுடைய நெற்றியிற்பட்ட மையையும் கஸ்தூரியென்று சொல்வதற்குச் சந்தேகமில்லை யல்லவா? என்றுன்.

கல்வியில்லாத சில பேதையர்கள் கல்விமான்களெனப் பெயர் பெறும்பொருட்டு புலித்தோலைப் போர்த்த பசுவைப்போல, ஜனங்களை ப்ரமிக்கச் செய்யினும் கல்விமான்களாகார்.

ஆதலால் கல்லாதிருக்குந் தன்மையாலுண்டாகும் நஷ்டத்தையுமிழிவையும் யோசித்து நடக்கின்றவர்கள் அறிவுடையவர்களாவார்கள்.

ராமனென்னும் ராட்சச விரோதி.

உலகத்தில் கீர்த்தியுடைய இந்தியா தேசத்தில் கோடிக்கரை என்னும் ஊரில் ஒரு தனிகக் குடியானவன் ஒரு காலத்தில் வசித்திருந்தான்; அவனுக்கு ராமன் என்ற பெயருடைய ஒரு குமாரன் உண்டு. இவன் மிக்க தைரிய சாலியாகவும் புத்திசாலியாகவும் இருந்தான்.

சமுத்திரத்தில் கோடிக்கரையின் கரைக்கு அருகில் ஓர் உயர்ந்த கற்பாறை இருந்தது. அந்தப் பாறையின் ஒரு பெரிய குகையில் ஒரு பெரிய ராட்சசன் வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது சரீரத்தின் உயரம் பதினெட்டு அடி; மேலும் அது மிக்க பயங்கரமாயும் வலிமை பொருந்தியதாயும் இருந்தது; அதனுல் அவனைப் பார்த்த ஜனங்கள் அவனுக்குப் பயந்து அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் விலகிப் போவார்கள்.

அவனுக்கு ஆகாரம் வேண்டியபோது சமுத்திரத்தில் நடந்துபோய் சமீபத்திலுள்ள நாட்டை அடைவான். அங்குள்ள வயல்களில் மேய்ந்துக்கொண்டிருக்கும் ஆடு மாடுகளைப் பிடித்து அடித்துத் தின்னுவான்.

ஒரே தடவை ஆறுபசுக்களேயும் எருதுக்களேயும் முதுகின் மீது தூக்கிக்கொண்டு போகக்கூடிய அவ்வளவு பலசாலியாம். அவன் ஆடுகளை இடுப்பைச்சுற்றிக் கட்டி ஒரே முறையில் பன்னிரண்டிற்கு மேற்பட்டு எடுத்துக்கொண்டு போய்பாரையின்மீதுள்ள தனது வீட்டில் சேர்ப்பான்.

இவன் ஒருநாள் ராமனது தகப்பனுரின் ஆடுமாடுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான் என்று கேள்விப் பட்டபோது ராமன் இவனைக் கொல்லுவதற்கு மனதில் தீர்மானித்தான்.

இப்படி தீர்மானம் செய்துக்கொண்ட இந்த ராமன் ஒரு ஊதுகுழல், ஒரு மண்வெட்டி, கெட்டபாரை இம்மூன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு மழைக்காலத்தில் ஓர் இரவில் அந்தப் பாரைக்குப் போனுன்.

அங்கு இருபத்திரண்டு அடிஆழமும் அவ்வளவேஙிகள அகலமுடைய ஒரு பெரும் குழிவெட்டி அதன் மேல்பாகத்தை மரக்குச்சிகளாலும் செத்தை சருகுகளாலும் மூடி கெட்டித்தரைப் போல் காணும்படியாகச் செய்துவைத்தான்.

இதைச் செய்த பிறகு அவனது தாரையை வாயில் வைத்து ஊதி உறத்த நீண்ட சத்தம் செய்தான். இதனுல் அந்த ராட்சசன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்து தனது குகையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

வந்தவுடனே அங்கிருந்த பையனைப் பார்க்க இவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அதனுல் அவனை நோக்கி "நீசெய்த இந்தத் துன்மார்க்கத்திற்காக நீ தண்டனை அடைவாய்; நான் உன்னை வேக வைத்து இராப்போஜன காலத்தில் தின்று விடுவேன்" என்று கூச்

சலிட்டுச் சொன்னான். இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்து ராமன் செய்துவைத்தஅந்தப் பெருங்குழியில் விழுந்தான்.

இதைப்பார்த்த ராமன் அவனை நோக்கி "ஐயா! ராட்சசரே! நீர் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றீர்கள்? என்னிடத்தில் வந்து இராப் போஜனத்திற்காக என்னைச் சமையல் செய்வதைப்பற்றி என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்" என்று கேட்டான்.

இம்மாதிரியாக கொஞ்சநேரம் அவனை ஏளனமாகப்பேசிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன் தலைமீது தனது கோடாலி கொண்டு ஓங்கி அடித்தான். இதனால் அந்த ராட்சசன் செத்துப் பிணமாய் அந்த குழியிலேயே விழுந்தான்.

. பின்பு ராமன் வீடுபோய் நடந்த விஷயங்களைத் தனது கூட்டாளிகளுக்குச் சொன்னான். ஆகையால் இது முதற்கொண்டு அவனை (ராமனை) ராட்சச விரோதி என்று கூப்பிடத் தலைப்பட்டதுமே யல்லாமல் அவனுக்கு வெகுமதியாக ஒரு கத்தியையும் ஓர் அரைக் கச்சையையும் கொடுத்தார்கள்.

குதூகல வர்த்தனி.

(முன் தொடர்ச்சி)

(பிரதேசம் 2 பாஸ்கராசாரியார் வீடு. பாஸ்கராசாரியரைக் கண்டு சோமநாதையரும், ஸ்திரீகாந்தரும் தங்கள் கையில் கொண்டுவந்த அறிக்கைப் பத்திரிகையைக் கொடுத்து "நல்ல காலம் வீட்டிலிருந்தீர்; இதைப்பாரும்" என்கிறார்கள்.)

பாஸ்காரசாரியார்:—இந்த நாராயண சாஸ்திரிக்கு நாலெழுத்து தெரியும்; சங்காபூஷணராயருக்கு (கோபத்தோடு) அதுவுந் தெரியாது. நாமெல்லாம் ஏதோ அக்கிரமமான காரியங்கள் செய்கிறதாக நாளையதினம் ஊரில் சபை சேர்க்கவேண்டுமென்று வீடுகள் தோறுந் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்களாம். அதைத்தானிதுவுஞ் சொல்லுகின்றது.

சோமநாதையர்:—அவர்களழுதார்கள் போங்கள். அவர்கள் சபை சேர்த்தால் இந்த ஊரில் போகிறவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள்? அப்பேர்ப்பட்ட துஷ்ட புத்திகள் பத்துப்பேர்களிருக்கப் போகி

ளூர்கள். அவர்கள் பத்துப்பேரும் நாராயண சாஸ்திரியார் வீட்டிற்குப் போவார்கள். போகட்டும்; போய் என்ன செய்கிறூர்களோ பார்ப்போம்.

ஸ்திரீகாந்தர்:—பார்த்தீர்களா! இதனுலவர்களுடைய பொருமை யொன்று வெளிப்படுகின்றதே தவிர வேறென்ன இருக்கின்றது? அவர்கள் நம்மை அசைக்கக் கூடுமோ? நாம் தேவடியாட்களை வைத்துக்கொண்டால் அவர்களுக்கு வந்த கஷ்டமென்ன? நஷ்டமென்ன? இப்போது பெரிய மனுஷாள் என்கிற கௌரவம் அடியோடே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட போக்கிரிகளை அடக்கிப் போடுவதற்கு நாமேதாகிலும் உபாயந்தேடினுலொழிய அடங்கமாட்டார்கள். இதுவரையும் பார்த்தும் பாராதவர்போலும், கேட்டுங் கேளாதவர்போலுஞ் சும்மாயிருந்தோம். அப்படியே யிருந்தால் தலைமேலேறுகிறூர்கள். இனிமேல் நமக்கும் நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்திரீகளுக்குங்கூட கெடுதி தேடுவார்கள்.

சோமநாதையர்:—ஆம், ஆம், மெய்தான். நாம் சும்மாயிருக்கப்படாது. எனக்கு இந்த கோணை இங்கிலீஷ் தெரியாதாகையால் ஆக்டுகள் (Act) ஒன்றுந் தெரியவில்லை. ஐயா ஸ்திரீகாந்தரே! தாங்கள் ஒரு பெரிய வக்கிலாகையால் நாம் அவர்கள் பேரில் கேஸ் தொடுக்கும்படி லா (Law)வில் ஏதாவது ஆதாரமிருக்கிறதா பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.

ஸ்திரீகாந்தர்:—அவர்கள் சபை சேர்க்கட்டும் சொல்லுகிறேன். பினல் கோட் காமெண்டரி (Penal Code commentary) பார்த்து டெபமேடரி (Defamatory)யின் கீழ்பிரையாதுகொண்டு வருவோம். எனக்கு மாஜிஸ்டிரேட் அவர்கள் நன்ருகத் தெரியும். அவரிடம் சொல்லிப் பந்தோபஸ்து செய்கிறேன்.

சோமநாதையர்:—டெபமேடரி யென்றூல் என்னமோ எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லுங்கள்.

ஸ்திரீகாந்தர்:—டெபமேடரி யென்பதற்குஉங்களுக்குத்தமிழ் வேண்டுமோ?

பாஸ்கராசாரி:—எனக்குக் கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் தெரியும், நான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். டெபமேடரி யென்றூல் அவதூறுன என்பது பொருள்; என்றூல் அவர்கள் நம்மை அவர்கள்

அவதூறுகப் பேசி மான நஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினுர்கள் என்று கொள்ளலாம்.

சோமநாதையர்:—சரி! சரி! தெரிந்தது. இது நல்ல யோசனே. அவர்கள் கர்வத்தை அடக்குவதற்கு இது தகுந்த யுக்தி. எனக்கு இதைக்காட்டிலும் வேறெரு யோசனே தோன்றுகிறது. அவர்களிருவரும் மிஷின் இஸ்கூலில் வாசித்து அடியோடே சந்தியாவந்தனத்தை விட்டு விட்டார்கள். நெற்றியிலும் ஒன்றும் வைக்கிறதில்லே. வேஷ்டி கட்டுவதை விட்டு விட்டு கால்சட்டை மாட்டிக்கொண்டார்கள். பூட்சில் கால் நுழைத்துக்கொண்டார்கள். தலேயில் குடுமியை வெட்டிவிட்டு பாம்பு, எலி, ஓணன், பல்லி முதலியவை புகுந்துகொண்டாலும் தெரியாதிருக்கும்படியான புதர், குத்துச் செடிகளேப்போல சுருட்டை சுருட்டையாக மயிர்களே வளர்த்துக்கொண்டு பிராம்மணனென்றும், க்ஷத்திரியனென்றும், வைசியனென்றும், சூத்திரனென்றும் இன்னும் மற்ற எவனேவென்றும் சந்தேகப்படும்படியாக முகங்களே விகாரப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பைசிகல் ஏறித்திரிகிருர்கள். எந்த ஓட்டல்களிலும், கிளப்புகளிலும் (Beef puff, Mutton puff,) பிஸ்கட், உப்புமா, ரவைதோசை, கேக், காபி முதலிய பலகார தினுசுகளே ஒருவன் நக்கி நக்கிச் சாப்பிட்டு வைத்துவிட்டுப் போன கரண்டி, பிளேட் இவைகளிலேயே அருவருப்பின்றி வாங்கிச் சாப்பிடுகிருர்கள். இந்தச் சங்கதிகளே யெல்லாம்விஸ்தாரமாக எழுதி சங்காராசாரியருக்கும், இராமானுஜருக்கும், மடாதிபதிகளாகிய தம்பிரான்மார்களுக்கும், ஜீயர் மார்களுக்கும் தெரிவித்து இவர்களே ஜாதியைவிட்டு நீக்கும்படி ஆக்ஷேபதஸ்தாவேஜி வரவழைத்தால் நல்லதாயிருக்கும். மேலும் அவர்களுடைய பெரியதனக்கார்களுக்கும், நாட்டாண்மைக்காரருக்கும்தெரிவித்துவிட்டால் ஜாதியைவிட்டு நீக்கிவிடுவார்கள். இதனுல் அவர்கள் அயோக்கியதையும், துர்நடவடிக்கையும் எல்லோருக்குந் தெரியவரும். உங்களுடைய யோசனே யெப்படி யிருக்கிறது? சொல்லுங்கள்.

(வரும்)

A. சோக்கலிங்கம் பிள்ளே,

சென்னே.

தாராபாய்.

(முன் தொடர்ச்சி)

தனது நாட்டைக் கைப்பற்றத் தகுந்த சந்தர்ப்பம் நேரிடவில்லை. ஒருகால் தோடாநாட்டை மறுபடியும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளாமுன் தனக்கு மரணஞ் சம்பவிக்குமாயின் தனது மாக்ஷிமை தங்கிய புதல்வியான தாராபாய் எவ்வகையினாலும் முசல்மான்கள் கைகளினின்றும் தோடா நாட்டைப் பிடுங்கிக்கொள்ளும் ஆற்றலுடையவளென்று சூர்தான் பூர்ண நம்பிக்கையுடையவனாயிருந்தான். தான் உயிரோடிருப்பினும் அல்லது உயிர் துறந்த பின்னும் தாராபாயைக் கொண்டேதான் தோடா நாட்டை மீட்க இயலுமென்று சூர்தான் மனதிற்றோன்றினமையின் அந்நாட்டை முசல்மான்களுடன் போர் செய்து மீட்டுக்கொடுக்க வல்லவனெவனோ அவனுக்கே தாராபாயை மணஞ் செய்து கொடுப்பதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்து கொண்டான். தாராபாயின் வியக்கத்தக்க ரூபலாவண்ணியமும் அம்மங்கையின் கல்வி கேள்விகளாதி சிறந்த குணங்களும், ஒரு மணமுள்ள மலர் அவிழ்ந்த வுடன் தன்னுடைய மணத்தைத் திக்கெங்கும் பரவச் செய்து மாந்தர் மனதைக்கவர்ந்து தன்னைத் தேடிவரும்படி எப்படி ஏவுகின்றதோ அவ்வண்ணம் இராஜபுதனத்திலிருந்த மன்னர் மன்னர்களும் பிரபுக்களும் இவளைக் கண்டு மணஞ்சூட்ட வரலாயினர். இவ்வாறு வந்து மணங்கேட்போர்களுக்கு சூர்தான் தன் பிரதிக்ஞையைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் மனமிளைத்துச்சோர்வடைந்து தங்களிருப்பிடம்போகலாயினர். பிறகு மோவர்நாட்டு இராணாவின் மூன்றாவது குமாரனான ஜெயமல்லா வென்போன் தாராபாயைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ள மனமிருப்பதைச் சூர்தானுக்குத் தெரிவித்தான். சூர்தான் என்பவன் மோவர் நாட்டின் இராணாவுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசனான படியால் ஜெயமல்லாவை மருமகனாகப் பெறுவது பெரும்பாக்கியமென வெண்ணினான். தனக்குஅதிக கௌரவத்தை விளைவிப்பதாகவும் காணப்பட்டது. தனது பிரதிக்ஞைக்கு யாதொரு இடையூறு வாராதிருக்குமாயி னல்லவோ பெரும்பாக்கியத்தையும் கௌரவத்தையும் கோரக்கூடியவன் சூர்தான் என்னும் குணசீலன். ஆதலினால் ஜயமல்லாவை நோக்கி "இராஜகுமாரனே! நானிழந்த தோடா நாட்டைக் கைப்பற்றி என் வசம் ஒப்புவிக்கவல்ல

ஆண்பிள்ளைக்கே எனது புதல்வியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுப்பது. வேறொருவருக்கும் அவளைத் தத்தஞ் செய்து கொடேன்; இது என் பிரதிக்ஞையாகும்'' என்று கூறினான். இதைச் செவியேற்ற ஜெயமல்லா தகாதமாதிரி நடந்துகொள்ள ஆரம்பித்தான். அவன் இயற்கையிலேயே கர்வம் பிடித்தவன்-வீண்டம்பமுடையவன்-அதிக பொல்லாங்குள்ளவன்-தூர்த்தன்-வெறியன்-சூர்தானைப்பற்றி பல இழுக்குரைகளினால் அவமதித்துக்கொண்டு வந்தான். இதன்றியும் தாராவைப்பற்றி அரச அந்தஸ்துக்கியலாத கேளிக்கை வார்த்தைகளைக் கூறிக்கொண்டு வந்தான். இவையாவையும் சூர்தான் பொறுத்துக்கொண்டு வந்தான். ஒருநாள் ஜெயமல்லா சொல்வானாயினன்.''இந்தச் சூர்தானிருக்கின்றானே தனது புதல்வியாகிய தாராபாயை என்னுடைய குதிரைக்காரனுக்கு கூட்டிக்கொடுக்கக் காலம் நேரிடப்போகிறது' என்று கூறினன். இதனைச் செவியேற்ற சூர்தான் ''குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றாரின் வெகுளி கணமேனுங் காத்தலரிது'' என்று ஆன்றோர் கூறிய வண்ணம் மிகச் சீற்றங்கொண்டு உடைவாளினால் உடனே ஜெயமல்லாவின் சிரதத்தைச் சேதித்து விட்டான். ஜெயமல்லா மரணமடைந்த விஷயத்தைக்கேட்ட அவன் தகப்பன் சொன்னதாவது:—'' நன்று நன்று-ஜெயமல்லாவுக்கு நேர்ந்த கதி தகுந்ததே. அவன் என் குடும்பத்திற்கு ஒரு சாபம்போ விருந்தான். அவன் மரணமடைந்தது சாபவிமோசனம் போலாயிற்று. சூர்தான்மீது எனக்குச் சற்றேனும் வருத்தமாயினும் கோபமாயினுமில்லை. ஒரு இராஜ புத்திரனுக்குத் தகாதவண்ணம் ஜெயமல்லா நடந்தமையின் அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்து விண்ணுலகமனுப்பின சூர்தானை மன்னித்து விடுகிறேன்'' என்று இராணா கூறினன்.

இராணாவுக்கு இன்னொரு குமாரனிருந்தான். அவன் பெயர் ப்ரிதிராய். இவன் ஏதோ ஒரு அடாதகாரியத்தைச் செய்தமையின் தனது தகப்பன் இவன்மீது சீற்றங்கொண்டு மோவர் நாட்டை விட்டுத் துறத்திவிட்டான். ஜெயமல்லா கொலைப்பட்ட வரையிலும் அவன் மோவர்நாட்டை மிதிக்கவில்லை. ஜெயமல்லா மரணமடைந்ததும் பரிதிராயைத் தனது நாட்டுக்கு வரும்படி இராணா உத்தரவு அளித்து இளவரசுக்கு யோக்கியனாக்கினான். மற்ற இராஜ குமாரர்களைவிட ப்ரிதிராய் அதிக மேன்மை வாய்ந்த

குணங்களைப் பொருந்தி யுள்ளோனுகையால் அவன் வருகையைக் குடிகள் எல்லாரும் வெகுவாகக் கொண்டாடினார்கள். ப்ரதிரா யைப்போன்ற அழகுள்ளவனும் தைரியமுள்ளவனும் இராஜபுத னத்தில் பொறுக்கி யெடுத்தாலுங் கிட்டாது. அவனுக்குச் சமா னமான போர்வீரன் மோவர்நாட்டில் கிடையாது. தாராபாய்க் குத் தகுந்த மணாளன் இவனே யென்று ப்ரதிராய் யாவராலும் மதிக்கப்பட்டு வந்தான். தாரைபாயைத் தனது தனையனான ப்ரதி ராய்க்குமணஞ்சூட்ட இராணுவுக்குஞ் சம்மதந்தான். ப்ரதிராயைத் தனது மருமகனாகப்பெறச் சூர்தானும் ஆவல்கொண்டான். தாரை யும் ப்ரதிராயைத் தன் கணவனாக வரித்தனள்-ப்ரதிராயும் தாரா பாய்மீது காதல் கொண்டான். இப்படி எல்லாருடைய சிந்தனையும் ஏகோபித்திருக்க தோடாநாட்டை மகம்மத்திபர் வசத்தினின்று மீட்டுக்கொடுக்க வல்ல ஆடவன் எவனே அவனேதான் தாரா பாயை மனைவியாகப்பெறக் கூடியவன் என்று சூர்தான் செய் திருக்கும் பிரதிக்ஞையானது மேற்கண்ட எல்லாருடைய இஷ்ட பூர்த்திக் கிடையூருய் நின்றது.

இதனை நன்குணர்ந்த ப்ரதிராய் என்னசெய்வான்? இன்ன லுக்கழுங்காத்தீர நெஞ்சுடைய இராஜபுத்திரர் வம்சத்தில் உதித்த வனுதலின் மனமறைவதைத் தவிர்ந்து பின்வருமாறு எண்ணத் தொடங்கினன். "எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவி யாதினுமரி"தென ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர். இந்த மானிடப் பிறவியிலும் கூன் குருடாக ஜனிக்காமலிருப்பது பூர்வஜன்ம புண்ணியப் பலனுகும். இதன்றியும் வறுமையாற் பீடிக்கப்படா மல் ஐசுவர்யம் நிறம்பின இராஜ வம்சத்தில் யான் ஜனித்திருப்ப தால் கடவுள் கிருபைப் பெற்றவனென எண்ணவேண்டியதா யிருக்கிறது. கடவுள் கிருபையால் இவ்விதம் நேரிட்டுள்ள அனு கூலங்களை நல்வழியிலல்லவா உபயோகிக்கவேண்டும்? கடவுள் திரு வுள்ளத்திற்கிசைய நடவாமல் விஷயபோகத்தை இச்சிப்பேனு யின் என் ஜென்மம் நிஷ்பிரயோசனமாகி விடும் என்பதற்கு ஐய மின்று-இப்பூமண்டலத்திலுள்ள மக்கள் சந்நியாசி ஆஸ்ரமம், கிர கஸ்தாஸ்ரமம், வானப் பிரஸ்தாஸ்ரமம், என்று நமது மூதாதை களால் வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள ஆஸ்ரமங்களில் யாதாமொரு ஆஸ்ரமத்தில் சேர்ந்தவராவர். யானே இயற்கையிலேயே கிரகஸ் தாஸ்ரமத்திற் குரியோனுக விருக்கிறேன். இல்லற நடத்தவேண்டு

மாயின் பிரம்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சன்னியாசி இவர்களுக்குக் கட்டாயம் துணைபுரியவேண்டும். பிதுர்களுக்கும், தெய்வங்களுக்கும், விருந்தினர்களுக்கும் இனத்தார்க்கும் தகுந்த தருமஞ் செய்தலைத் தலைமையான கடமையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தவத்தோரைத் தவவழியில் நடக்கச்செய்து தானும் இல்லறத்தினின்றுந் தவறுதற் பொருந்தாத வாழ்க்கையைக் கைப்பிடித்தல் இன்றியமையாததாகும். இவ்விதமாக இல்லற நடத்தவேண்டுமாயின் நற்குண நற்செய்கையையுடைய இல்லாள் அத்தியாவசியகமென விளங்கும். இதை நோக்கியல்லவா

> "மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
> வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை."

என்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர்-நற்குண நற்செய்கையுடையவளும் கிரகஸ்தாஸ்ரம தர்மத்தை நடாத்துவதில் எனக்குகந்த துணைவியுமா யிருக்கக்கூடியவள் தாராபாயைவிட வேறொரு மாதைக்கண்டிலன். ஆகையால் இவளை எவ்விதத்தினலாயினும் மனைவியாகப் பெறவேண்டும். அதற்கு ஒரே உபாயந்தானுளது. அதாவது மகம்மத்தியருடன் போர் செய்து தோடாநாட்டைப் பிடுங்கி சூர்தான்வசம் ஒப்புவிப்பதே. இந்தக் காரியம் சாமானியமன்று. எனக்குப் படைவலியில்லை. ஆனல் நான் சேகரிக்கக்கூடிய சேனையுடன்சென்று மகம்மத்தியரைப்போல் தாக்குவேன். வெற்றி பெறுவேனுயின் இல்லற தருமத்தை நடாத்தத் தக்கதுணைவியைப் பெறுவேன்; வெற்றிபெருவிடின் போர் முகத்திலேயே மாள்வேன்; இல்வாழ்க்கைக் குகந்த இல்லாளின்றி உயிர் வைத்துக்கொண்டிருப்பது நிஷ்பிரயோஜனமாகும். நான் இதுகாறும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தேன். இதனலன்றோ என் தந்தையும் என்னை ஊரைவிட்டு விரட்டினன். அப்பொழுது நான் மனச்சோர்வையடையாது திருவருளைநம்பிப் பிறதேசங்களில் சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன். அந்தத் திருவருளல்லவா என்னை என் தந்தையுடன் கூட்டி வைத்தது. இப்பொழுதும் அத்திருவருளைப் பூரணமாய் நம்பியே மகம்மதியருடன் போர் செய்யச் செல்வேன். மார்க்கண்டேயர் இந்தத் திருவருள் கொண்டல்லவா யமனை வென்றனர். திருவருட்டுணையைக்கொண்டு அபாரவல்லமையுள்ள மகம்மத்தியர் சேனையை,

கடவுள் சித்தம் அப்படியா யிருக்குமாயின், என் தோல்வியடை யச் செய்யமுடியாது?'' என்று இவ்வாறு தீர்க்க ஆலோசனை செய்து வீராவேச மிகுதியுள்ள இருநூறு குதிரை வீரர்களை ஒருங்கு சேர்த்து தோடாநாட்டைத் தாக்கச் செல்வதற்கு ஆயத்தமாயினன். தாராபாயும் இவனைப்பின்தொடர்ந்துச்செல்லச் சித்தமாயினள்; பிதா முதலியோர் என்ன கூறியும் அவள் கேட்டிலள். தன் தகப்பனைத் தெய்வமெனப் பாவித்து வந்தவளாதலின் தந்தையின் சம்மதமின்றி போர்களத்திற்குப் போக மனமில்லாதவளாயினள். ஆதலின் தந்தை ஏகாந்தமாயிருந்த தருணம் பார்த்து அவனிடம் சென்று தீர்க்கதண்டம் சமர்ப்பித்து அடியிற் கண்ட வண்ணம் பகரலாயினள்.

"அண்ணு! ப்ரதிராய் என்னும் மோவர்நாட்டு இளவரசன் தோடாநாட்டை மீட்டுக்கொடுத்து என்னை மணஞ் சூட்டும் வண்ணம் மகம்மதியருடன் போர்புரிய ஆயத்தமா யிருக்கின்றான். அவனுடன் போய் அவனுக்குத் துணைசெய்ய ஆவலுள்ள மனமுடையவளா யிருக்கிறேன் யான். காம இச்சையினால் அவனுடன் செல்லப்பிரியமுடையவளாயினள் என்றுஉலகோர்வசதிகூறுவர். கல்மிஷரகித சீதா பிராட்டியை உலகம் பழிக்கவில்லையா? தோடா நாட்டைமீட்டு உமது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்னும் எண்ணமே இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் மேலாடியிருந்த எனது ஒரு எண்ணமாகும். இந்த எண்ணமானது நிவைவேறும் வரைக்கும் வேறெந்த எண்ணத்தையும் தலையெடுக்க விடேன். எனது மனோதர்மம் தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது. கீர்த்தியில்லா வாழ்க்கை என்னபலன். மரணபயத்திற்கு அஞ்சிப் புழுவைப்போன்ற வாழ்நாள் எற்றிற்கு; காரியம் புரிவதே நமது கடமையாகும். அதனால் விளையும் பலனைப்பற்றி ஆவலாயிருப்பது புத்திமான்களுக்கு இலக்ஷணமன்று. திருவருளை முன்னிட்டு எல்லா நற்காரியத்தையுஞ் செய்ய மனதை ஏவுவதே சுகத்தையுண்டாக்கும். என் மனமானது தேகபோக இச்சையின் நிமித்தம் ப்ரிதிராயுடன் செல்லப் பிரேரேபிக்கவில்லை. இது சத்தியம்; அதர்மர்களான முசல்மான்களை வெருட்டச் சந்தர்ப்பம் திருவருளால் நேரிட்டிருப்பதாக எண்ணுகிறேன். ஆதலின் என் மனமும் தன்னது வழியற்று திருவருள் வழியிலிருக்கின்றமையின் நான்

செய்யப்புகும் காரியம் நிந்திதமாகாது. ஆதலின் அண்ணு என்னை ஆசீர்வதித்து போர்முகத்திற்குச் செல்ல விடைதாரும்'' என்றனள். ஞானோபதேசத்தை நிகர்த்த இம்மாற்றங்களைக் கேட்ட சூர்தான் மனமுருகி பேருவகையுடன் தனது குமாரத்தியை மடிமீது வைத்து உச்சிமோந்து ஒரு முகூர்த்த நேரம் கடவுளைத் தியானித்து அவளை ஆசீர்வதித்து போர்களத்திற்கு ப்ரிதிவிராயுடன் செல்ல உத்திரவு அளித்தனன்.

(வரும்)

P. மாணிக்கசாமி முதலியார் பீ., ஏ.
இரங்கூன்.

ஆசாரமஞ்சரி.

ஆசாரத்தின் காரணமிவை யெனல்.

(1) பிறர் செய்த நன்மையை மறவாமை, பிறர் செய்த தீமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல், அகமும் முகமும் மலர இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல், எவ்வுயிர்க்கும் துன்பந் தருவன வற்றைச் செய்யாமை, கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல், உலக நடையினைச் செவ்வையாக அறிந்தொழுகுதல், தக்கதின்னது தகாத தின்னதென்றறிதல், நல்லினத்தாரோடு சிநேகஞ் செய்தல் என்னு மிவ்வெட்டும் ஆசாரமுண்டாதற்குக் காரணங்களாம்.

ஆசாரம் - நல்லொழுக்கம்; நல்லினத்தார் - அறிவொழுக்கங்களாற் றகுதியுடையவர்.

ஒழுக்கத்தினின்றும் தவறுதவர் அடைவனஇவை யெனல்.

(2) ஒழுக்கத்தி னின்றும் தவறுதவர் நற்குடிப்பிறப்பும், நீண்டவாழ் நாளும், செல்வமும், அழகும், நிலத்திற் குரிமையும், சொற் செலவும், கல்வியும், பிணியில்லாமையு மென்னு மிவ்வெட்டினையும் தவறுது செவ்வையாகப் பெறுவர்.

நிலத்திற்குரிமை - காணியாட்சி; சொற் செலவு - சொன்ன சொல் பயன் தருவதாதல்.

காத்தற்குரியன விவையெனல்.

(3) அந்தணர்க்குத் தட்சிணை கொடுத்தலும், யாகஞ் செய்தலும், தவஞ் செய்தலும், கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றலு

மென்னு மிந்நான்கனையும் ஒருவர் முப்பா லொழுக்கத்தால் பாது காத்து நடத்தக் கடவர். நடத்தாது போவாராயின், அவை எவ் வுலகத்திலும் அவர் தமக்குப் பயனுகாதனவாய்க் கெடும்.

முப்பால் - அறநூல், பொருள்நூல், இன்பநூல்; ஒழுக்கம் - அவை கூறும் விதி

முந்தையோர் கண்ட முறை யிஃதெனல்.

(4) ஒருவன் வைகறையாம மென்னும் விடியற் காலத் தில் தூக்கத்தினின்று மெழுந்து தான் மறுநாள் செய்தற்குரிய அறத்தையும், சம்பாதித்தற் குரிய பொருளையும் பற்றி ஆரா ய்ந்து சிந்தித்து, பொழுது விடிந்த பின், தந்தையையும் தாயை யும் தொழுது கொண்டெழுந்து, தனக்குப் பொருந்திய காரியத் தைச் செய்யக் கடவனென்பது முந்தையோர் கண்ட முறை யாம்.

முந்தையோர் - அறிவுடைய பெரியார்; கண்ட - கூறிய.

எச்சிலோடு தீண்டாப்பொருள்களிவை யெனல்.

(5) பசு, பார்ப்பார், தீ, தேவர், உச்சத்தலை யென்னு மிவ ற்றை எச்சிலை யுடையார் யாவரும் தீண்டுதல் கூடாது; ஆதலின், எச்சிலோடு தீண்டப்படாத பொருள்கள் பசு முதலியனவாம்.

தேவர் - பூசைக்குரிய விக்கிரகங்கள்.

எச்சிலோடு நோக்கப்படாத பொருள்களிவை யெனல்.

(6) தமக்கு நன்மை வேண்டு மென்று விரும்புகின்றவர் புலையன், சந்திரன், சூரியன், நாய், வீழ்மீனென்னு மைந்தனை யும் எச்சிலை யுடையவராய் எந்த நாளிலும் விரைந்து தெளிவாக (கண்ணால்) நோக்கார்.

வீழ்மீன்—எரிந்துவிழும் நட்சத்திரம்.

எச்சில்களிவை யெனல்.

(7) எச்சில்கள் பலவாருக விருப்பனவாம்; அவற்றுள், மலங் கழித்தல், மூத்திரம் பெய்தல், இணைவிழைச்சு, வாயில் விழைச்சு, என்னுமின்னான்கே சிறப்பாக விருப்பனவாம். இந்நான்கெச்சிலு முண்டாயபோது நீர் கொண்டுடம்பைச் சுத்தஞ் செய்தல் வேண்டும்.

இணை விழைச்சு - புணர்ச்சி; வாயில் விழைச்சு - வாயி லுள்ள நீரைத் துப்புதல்.

எச்சிலோடு செய்யப்படாதன இவையெனல்.

(8) எப்போதும் அறிவுடையவராக விரும்புகின்றவர் மலங் கழித்தல் முதலிய அந்நால்வகை யெச்சில்களையும் கவனித்து, அவை நிகழ்ந்த போது எப்புத்தகத்தையும் படியாதும், எவரோடும் பேசாதும், நித்திரை செய்யாது மிருப்பர்.

காலையிலும் மாலையிலும் செய்வன இவை யெனல்.

(9) ஒருவன் சிறு காலையின்கண் ஒரு கோல்கொண்டு பல்லைத் துலக்கி, முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, தான் வணங்குந் தெய்வத்தைத் தானறிந்துள்ள வழியால் தொழுது, பின் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கக் கடவன்; மாலைப் பொழுதின் கண் தான் வணங்குந் தெய்வத்தை நின்றுகொண்டு தொழாது, உட்கார்ந்து தொழக்கடவன்.

கோல் - ஆலங்குச்சி, அல்லது வேலங் குச்சி.

சந்தேக மில்லாது நீராடுதற்குரிய சமயங்களிவை யெனல்.

(10) ஒருவன் தான் வணங்குந் தெய்வத்தைத் தொழும் போதும், கெட்ட கனாக்கண்டபோதும், அசுத்த முண்டாய போதும், உண்டவுணவைக் கக்கியபோதும், மயிர்களைந்தபோதும், உணவுண்ணும்போதும், பொழுதேற வுறங்கியபோதும், இணைவிழைச் சுண்டாயபோதும், கீழ்மக்களுடம்பினைத் தீண்டிய போதும், மலமூத்திரங்களைக் கழித்தபோதும் சந்தேக மில்லாது ஸ்நானஞ் செய்யக் கடவன்.

அசுத்தம் - மல முதலியவற்றை மிதித்தல், பிரேத தரிசன முதலியனவாம்; மயிர்களைதல் - க்ஷவரஞ் செய்துகொள்ளுதல்.

(All rights reserved)

கதாவிநோதமாலை.

முன் ஒருகாலத்தில் தேவபுரம் என்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் பங்கஜவர்மா என்றொரு பார்த்திபன் பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்நகரத்தில் உயர்குலத்தில் உதித்த பங்கஜ லோசனன் என்னும் ஒரு அந்தணன் வசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வந்தணனுக்கு அவனுக்கேற்ற நாணமும் நல்லொழுக்கமும் பொருந்தியவளும், மற்றொரு ஸரஸ்வதியென்றும், லட்சுமி யென்றும் சொல்லத்தக்கவளுமான தேவமதி யென்னும் ஒரு மனைவியிருந்தாள். தேவமதி வயிற்றில் ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பன்னனான ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பிறந்தகாலத்தில் ஆகாசவாணி "பங்கஜ லோசன! உனது புதல்வனுக்குப் பூபாலன் என்று பெயர் இடு. அவன் அரசனாகிப் பூமியை ஆளுவான். உனக்கு அதனால் நிச்சயமாய்ச் சுகமுண்டாகும்" என்று கூறினாள்.

பங்கஜ லோசனன் புத்திரன் பிறந்ததை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி ஆகாசவாணி கூறியபடி அவனுக்குப் பூபாலன் எனப்பெயர் வைத்தான். பின் அப்புத்திரன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து சகலகலைகளும் கற்று அஸ்திர சாஸ்திரப் பயிற்சியில் மிகுந்த வல்லமையைப் பெற்றான்.

இதற்கு மத்தியில் பங்கஜலோசனன் பத்தினியாகிய தேவமதி, ஸர்வாங்க சுந்தரியான ஒரு பெண்ணைப் பெற்றாள். அவள் லாவண்யத்தைக்கண்டுதிலோத்தமையும் பொறாமைகொண்டாள். அவளுக்குப் பங்கஜவதனை எனப் பெயரிடப்பட்டது. பூபாலனும் பங்கஜவதனையும் தமது தகப்பன் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறு சில வருஷங்கள் சென்றபின் அந்நாட்டில் மழையில்லாமையால் சூரியகிரணங்களால் பயிர்கள் யாவும் தகிக்கப்பட்டுப் போயின. நாடு முழுவதும் நீலநிறம் பரவியது; அப்பஞ்சத்தின் கொடுமையால் அரசன் தரும மார்க்கத்தை விட்டுத் தன் குடிகளிடமிருந்து பணம் பறிக்கவும், அவர்கள் பொருளைக் கொள்ளையிடவும் ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது தேவமதி தன் பர்த்தா பங்கஜலோசனனைப் பார்த்து "பிராணநாதா? நாம் இங்கேயே இருந்துகொண்டிருந்தால் நமது குழந்தைகள் பசியால்

இறந்து போனால் என்னசெய்வது? ஆதலால் நாமெல்லோரும் எனது பிறந்தகத்துக்குப் போவோம்" என்றாள். பங்கஜ லோசனன் அதனைக்கேட்டுத் தன் நாயகியை நோக்கி "இவ்வித பஞ்சத்தில் பெரிய வீட்டிலிருந்து வெளியிற் புறப்பட்டுப் போதலும், அதைக்காலி செய்தலும் மிகவும் தவறு. ஆதலால் நான் இவ்விரண்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் உனது தகப்பனார் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வருகிறேன். நீ இங்கேயே இரு; நான் வெகு சீக்கிரமாக வருகிறேன்" என்றான். இவ்விதம் சொன்னவுடன் தேவமதி, அப்படியே சரி என்று சொன்னாள்.

பின் பங்கஜலோசனன் தன் மனைவியைத் தன்வீட்டில் வைத்துவிட்டு தன் குமாரன் பூபாலனையும் குமாரி பங்கஜவதனையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் மாமனார் ஊரை நோக்கிச் சென்றான். இம்மூவரும் மூன்றுநாள் இப்படி நடந்து ஒரு பெரிய ஆரண்யத்தை யடைந்தனர். அவ்வாரண்யத்தில் பெருமணல் நிறைந்த, மைதானங்கள் இருந்தன. அம் மணல் வெயிலில் காய்ந்து கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. சுற்றியிருந்த மரங்கள் பல பட்டுப்போனவை போகப் பாக்கி யிருந்தவை இலைகள் உதிர்ந்து பசுமையின்றி வதங்கிப் போயிருந்தன. இவ்வாறு பயங்கரமான பாழும் பிரதேசத்தில் அவ்விரு பாலகர்களுக்கும் பொறுக்கமுடியாத தாகம் உண்டாயிற்று. பங்கஜலோசனன் அவ்விரு பாலர்களையும் அங்கு ஓரிடத்தில் உட்காரவைத்து நீரைத் தேடிக்கொண்டு நெடுந்தூரம் சென்றான். அவ்வமயம் பில்லர்கள் (Bhils) என்னும் வேடர்களின் அரசனாகிய கேஸரி தம்ஷ்டிரன் (சிங்கப்பல்லன்) என்பவன் ஏதோ ஒரு காரியமாகச் சென்று பரிவாரங்களுடன் திரும்பி வரும்பொழுது, தற்செயலாய்ப் பங்கஜ லோசனனைப் பார்த்து "ஆ? எதைத்தேடிக் கொண்டு இவ்வாறு திரிகின்றீர்" என்று கேட்க; பங்கஜலோசனன் "ஜலத்தைத் தேடிக்கொண்டு திரிகின்றேன்" என்றான். அப்பொழுது அப்பில்லராஜன், தன் பரிவாரங்களுக்கு ஜாடை செய்து "இவ்வந்தணனை அழைத்துப்போய் ஜலமிருக்கும் இடத்தில் விடுங்கள்" என்றான். அவர்கள் அதைக்கேட்டு, அவன் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டு, நிர்த்தோஷியான பங்கஜலோசனனைச் சிறைப்பிடித்துத் தங்கள் ஊருக்குக் கொண்டு

போனார்கள். பின் பங்கஜலோசனன் காளி தேவிக்கு தன்னைப் பலிகொடுக்க அழைத்துப் போகிறார்கள் என்பதை யறிந்து வனத்தில் தான் விட்டுவந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் நினைத்துத் துக்கித்தான் "ஐயோ? குழந்தாய்? பூபாலா? பெண்ணே? பங்கஜவதனே? உங்களிருவரையும் நிராதரவாய்க் கானகத்தில் விட்டு வந்திருக்கிறேனே? புலி கரடிகளுக்கு இரையாக்கினேனே? என்னை இங்கே, கள்வர் கொன்று விடப் போகிறார்களே? எனக்கு ஒருவரும் கதியில்லையே; அந்தோ தெய்வமே! என்ன செய்வேன்" என்று புலம்பி விண்மீதூரும் சுடரைப் பார்த்தான். பார்த்ததும் விசனத்தை விட்டு அதிக ஆனந்தமடைந்து, 'நாம் சூரியனைச் சரணமடைந்தால் எவ்வாற்றானும் நம்மைக்காப்பார்' என்று எண்ணி, "ஓ ஆதித்தா! சூரியநாராயணா? நான் உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் பஹிராகாசத்திலும் அந்தராகாசத்திலும் சஞ்சரிக்கின்றீர்? நீர் தேஜோரூபியா யிருக்கிறீர்? வெளியிருட்டு உள்ளிருட்டு இரண்டையும் நாசமாக்குகிறீர்? நீர் மாகாவிஷ்ணு ரூபியா யிருக்கிறீர்? நீரே சிவபெருமான்? நீர் மூவுலகிலும் வியாபித்திருக்கிறீர்? நீர் கலியாணத்திற்கு இருப்பிடமா யிருக்கிறீர்? உறக்க நிலையிலிருக்கும் உலகை எழுப்புகிறீர்? தாமே பிரஜாபதியா யிருக்கிறார்? இரவில் சந்திரனையும் தீயையும் பிரகாசிக்கச் செய்ய அவைகளிடம் அன்பு கூர்ந்து தாம் தமது தேஜஸை விட்டு மறந்து விடுகிறீர்? ஓ? சூரியபகவானே? பின் நீர் உதித்தவுடன் அரக்கர்கள் ஓடிப் போகிறார்கள்; திருடர்கள் வல்லமை சித்திப்பதில்லை; குணவான்கள் களிக்கிறார்கள்; மூவுலகொளியே? நான் தம்மைத் தஞ்சமென்றடைகின்றேன். எனது இன்னலென்னும் இருளை நீக்கி என் மீது கிருபை செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். இவ்விதம் பங்கஜலோசனன் பூரண பக்தியுடன் கதிரவனைத் துதிக்க ஆகாச வாணியானவள் "பங்கஜலோசன? எனக்கு உன்னிடம் சந்தோஷ முண்டாயிருக்கிறது; உனக்குத் தீங்கொன்றும் நேரிடாது; எனது கிருபையால் நீ உனது மனைவி மக்களுடன் மீண்டும் சேருவாய்" என்று சொன்னாள். இதனைக்கேட்ட பங்கஜலோசனன் மனவிசாரம் நீங்கி ஸ்வஸ்தசித்தனா யிருந்தான். பின்னர்ப் பில்லர்கள் அவனுக்கு ஸ்நானம செய்வித்துப் போஜனமும் செய்வித்தார்கள். வரும்.

M. M. Narayanasamy Iyer, Mudikandan.

யுத்தம்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடக்கும் யுத்தத்தில் இப்போது மேற்காங்கத்தில், வர்டுனில் மிகு கடுமையான யுத்தம் நடந்து வருகின்றது. ஜெர்மன் இளவரசர் கொலையாளியைப்போன்று தமது துருப்புக்களை போர்முகத்திற் கும்பல் கும்பலாகத் தள்ளிப் பலிகொடுத்து வருகின்றார். இதற்குக் காரணம் எங்ஙனமாவது வர்டுனைப் பிடித்துப் பாரிசுக்குச் செல்லுதல் வேண்டுமென்னும் நோக்கமே யாம். இங்கு மூன்றுமாத காலமாக மிகக் கடூரமாக ஜெர்மன் இளவரசர் யுத்தத்தை நடத்தி வந்தும் அவருடைய நோக்கம் ஈடேறுவதற்குரிய அறிகுறிகளேற்படவில்லை. இத்தாலியப் போர்முகத்தில் ஆஸ்டிரியர் கடுமையாகப் போர்செய்து வருகின்றனர்; பெருஞ் சேனைகொண்டு இத்தாலியரைத் தாக்கி வருகின்றனர். ஆஸ்டிரியாவிலும், ஜெர்மனியிலும் யுத்தம் நீடித்து நடந்து வருவதுபற்றிப் பெருங்கலக்க முண்டாயிருக்கின்றது. அக்கலக்கத்தை யொழிப்பதற்கே ஜெர்மானியரும், ஆஸ்டிரியரும் ஒரு தீர்மானமான வெற்றியை யடையப் பார்க்கின்றனர். அது சாத்தியமாகா திருக்கின்றது. ருஷ்யப் போர்முகமும், பால்கன் போர்முகமும் அமைதியாக விருக்கின்றது. காக்கேஷிய மாகாணத்திலும், ஆசியா துருக்கியிலும் ருஷ்யர் தடைபடாது முன்னேறிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் யுத்தம் சீக்கிரத்தில் முடிவுபெறு மென்னும் அறிகுறிகள் காணப் படவில்லை. யுத்தம் நீடித்து நடப்பதனால் உலக முற்றிலும் கஷ்டம் அதிகரித்து வருகின்றது.

காகிதப் பஞ்சம்.

யுத்தத்தினால் நேர்ந்திருக்கும் கஷ்டங்களுள் காகிதப் பஞ்சமும் ஒன்றாம். பவுண்டு 2½ அணாவிற்கு விற்ற காகிதம் இப்போது 6½ வீதம் விற்கப்படுகின்றது. இந்த அதிக விலைக்குக் காகிதம் கிடைப்பதும் கஷ்டமாகி வருகின்றது. காகிதப் பஞ்சத்தினால் அச்சுக்கூடத் தலைவர்கட்கும், புத்தக வியாபாரிகட்கும் அதிக நஷ்டமுண்டாகி விட்டது.

"நியூ இந்தியா".

சென்னையில் அந்நிபெசண்ட் அம்மையாரால் நடைபெற்று வரும் "நியூ இந்தியா" என்னும் ஆங்கில தினசரிப் பத்திரிகை 2000 ரூபாய் ஜாமீன் கட்டவேண்டுமென்று மாஜிஸ்டிரேட்டிடமிருந்து அறிக்கை வந்திருக்கின்றது. அச்சுக்கூடச் சட்டத்தின் நிர்ப்பந்தம் சென்னை ராஜதானியிலும் புகுந்து விட்டது.